

# РЕШЕНИЕ

№ 28012

гр. София, 12.07.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в**  
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **5145** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 14 940/04.05.26 г. ,подадена от К. В. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез Д. П. Д. - адвокат от С. адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], 1000, [улица], ет. 1, офис 10, срещу, срещу Националната агенция за приходите, с претенция за присъждане на обезщетение, в размер на 1022,58 (хиляда двадесет и две цяло петдесет и осем) евро, представляващи левовата равностойност на 2000 (две хиляди) лева, за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ и съдействие от 18.11.2024 г. за процесуално представителство и защита в производството по административно обжалване на Ревизионен акт № Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г., обявен за нищожен с влязло в сила Решение No 233/26.02.2025 г. на заместник-директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика - С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 26.02.2025 г. - датата на влизане в сила на решението, с което е прогласена нищожността на ревизионния акт, до окончателното изплащане на задължението.

В исквата молба подробно са развити съображения за претърпени имуществени вреди вследствие на издаден административен акт, отменен като незаконосъобразен, като се акцентира върху причинно-следствената връзка между акта и вредите. В резултат се претендира Съдът да постанови решение, с което да осъди НАП да заплати обезщетение в указания по-горе размер и направените в производството разноски.

В съдебно заседание ищецът К. В. М., чрез адв. Д. П. Д. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДТЕ – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор В..

Прокурорът иска съдът да се произнесете съобразно събраните по делото писмени доказателства.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установи, че със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220423004964-020- 001/16.08.2023 г., издадена от Г. М. В.-Н. в качеството ѝ на началник на сектор „Ревизии“ при Териториална дирекция на НАП – С., на ищеца К. В. М. е била възложена ревизия за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за периода 01.01.2020 г.-31.12.2021 г. Първоначалната заповед е била изменяна последователно със Заповед № Р-22220423004964-020-002/06.02.2024 г. и Заповед № Р- 22220423004964-020-003/01.03.2024 г., с които ревизионните действия са възложени за извършване от А. Г. Ч. – главен инспектор по приходите, в качеството ѝ на ръководител на ревизията, като едновременно с това е удължаван и срокът за приключване на ревизионното производство.

На 18.11.2024 г. ищецът сключил с адв. Д. П. Д., Договор за правна помощ и съдействие, с предмет процесуално представителство и защита в ревизионното производство, образувано със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220423004964-020-001 /16.08.2023 г. и изменящите я заповеди, включително по отношение на производствата по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, с евентуално искане за спиране, обжалване на изричните или мълчаливи откази за спиране, подаване на молби и възражения, както и обжалване по административен ред на издадените в рамките на производството ревизионни актове. Съгласно клаузите на договора, уговореното и реално заплатено в брой при подписването му адвокатско възнаграждение било в размер на 2000 (две хиляди) лева, като самият договор има силата и на разписка, удостоверяваща извършеното плащане в съответствие с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Ревизионното производство приключило с издаването на Ревизионен акт No Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г., подписан от Г. М. В.-Н. в качеството ѝ на орган, възложил ревизията, и от А. Г. Ч. в качеството ѝ на ръководител на ревизията. С посочения ревизионен акт на ищеца са били установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период 2020 г. в общ размер на 22 080,91 лв., от които 15 487,38 лв. главница и 6 593,53 лв. лихви за просрочие.

В изпълнение на поетите с договора за правна помощ задължения, в предвидения в чл. 152, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок от връчване на ревизионния акт, на 24.12.2024 г. от името и за сметка на ищеца е подадена жалба срещу посочения ревизионен акт, която е заведена с вх. № 94-К-314/27.12.2024 г. по регистъра на ТД на НАП - С., съответно с вх. № 94-00-200/27.12.2024 г. по регистъра на Дирекция ОДОП - С.. В жалбата са развити подробни съображения за нищожност, а алтернативно - за незаконосъобразност на ревизионния акт, като са посочени съществени нарушения на процесуалния закон, липса на надлежни мотиви, неправилно приложение на материалния закон и липса на материална компетентност на издалите го органи.

По подадената жалба е образувано административно производство по реда на чл. 152 - 155 от ДОПК пред компетентния за орган – Зам. директора на Дирекция ОДОП - С. при ЦУ на НАП. С Решение № 233 от 26.02.2025 г. заместник-директорът на Дирекция ОДОП - С., Д. Х. К., оправомощен със Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/09.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП,

който обявил за нищожен Ревизионен акт № Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г. в оспорената част относно установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2020 г., ведно с начислените лихви за просрочие. В останалата част жалбата с оставена без разглеждане като недопустима и производството по нея е прекратено. Решението е необжалваемо в частта, с която обжалваният акт е обявен за нищожен, и е влязло в сила на 26.02.2025 г.

П. на нищожността на ревизионния акт е мотивирано от горестоящия контролен орган с липсата на материална компетентност на органите по приходите, издали процесния акт. В мотивите си заместник-директорът на Дирекция ОДОП - С. е приел, че със Заповедта за възлагане на ревизия и изменящите я заповеди на ревизиращите органи по приходите било възложено да се установят задължения за данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, тоест за данъка, формиран на основание чл. 25, 30, 32, 34 и 36 от ЗДДФЛ и дължим по реда на чл. 48, ал. 1 от същия закон. В обхвата на възложената ревизия обаче не са били включени задължения за данък върху годишната данъчна основа за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец по чл. 26 от ЗДДФЛ, определян и дължим по реда на чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ. Въпреки това, с процесния ревизионен акт ревизиращите органи по приходите са определили задължения именно за годишен и авансов данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ - задължения, които не били включени в обхвата на ревизията и за чието установяване на ревизиращите не е възложена материална компетентност. Именно този порок, засягащ самата същност на волеизявлението на издателя на административния акт, е обусловил извода на горестоящия орган, че ревизионният акт в тази му част е нищожен, а не унищожаем.

В резултат на материално некомпетентното произнасяне на органите по приходите при ТД на НАП - С., в имуществената сфера на ищеца е настъпила вреда в размер на 2000 лева, представляващи заплатеното от него адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство и защита при обжалването по административен ред на ревизионния акт, който е бил платен от ищеца за адвокатско възнаграждение.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК, във вр. с чл.1 ЗОДОВ. Във връзка с обсъждане на въпроса за допустимостта на исковата молба, следва да се посочи още, че наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ имат отношение към основателността на иска (Определение № 8484/25.06.2009 г. по адм. дело № 8437/2009 г. на ВАС, Определение № 14030/17.12.2008 г. по адм. дело № 9536/2008 г. на ВАС, Определение № 1492/04.02.2009 г. по адм. дело № 579/2009 г. и Определение

№ 6452/16.05.2018 г. по адм. дело № 5068/2018 г. на ВАС).

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е НАП, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

По същество исковата молба е основателна.

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор - представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от отменения като незаконосъобразен административен акт на ответника - РА № Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г.

Съгласно относимата съдебна практика на административните съдилища и Върховния административен съд на Република България – Решение № 9424 от 10.07.2018 г. по адм.дело № 6424/2017 г. на ВАС, Решение № 9358 от 13.07.2020 г. по адм.дело № 5989/2019 г. на ВАС и др., за квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е дейността на органа – негов издател. Решаващият орган по чл.152, ал.2 ДОПК, издал Решение №№ 233 от 26.02.2025 г. заместник-директорът на Дирекция ОДОП - С., с което е отменил РА № Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г., е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения. Това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. В този смисъл определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт.

Както се посочи по-горе, между страните в производството няма спор по фактите-налице е ревизионен акт, отменен частично във фазата на административното обжалване. Производство по оспорване на ревизионния акт в конкретния случай се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на оспорването по административен ред. В Глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл.152-155, липсва норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Разпоредбата на чл.161 ДОПК, на която се позовава ответникът в отговора на исковата молба, е неприложима, защото има своето систематично място в Глава деветнадесета - "Съдебно обжалване на ревизионния акт" и предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част от жалбата, като Съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки.

Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В

глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос изобщо не е засегнат. В глава пета "Издаване на административни актове", раздел първи "Индивидуални административни актове", с разпоредбата на чл.47, ал.2 е предвидено на лицата по чл.44, ал.3 от същия кодекс да "се признават пътни и други разходи" от органа, водещ производството, преди издаване на акта по нормативи, определени от Министъра на финансите. Съгласно чл.59, ал.2, т.6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Налице е законова празнота и в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Издаденото решение на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. не съдържа разпореждане относно разноските. За страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл.19, ал.1 от Закона за националната агенция за приходите, съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал.2 от същия член обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал.1 може да се искат след тяхната отмяна.

Съдът намира, че в конкретния случай са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно: 1. Незаконсъобразен акт, отменен по съответния ред – налице е ревизионен акт, който е частично отменен по съответния ред - налице е ревизионен акт, който е частично отменен по предвидения в закона административен ред от горестоящ орган – Директор на ДОДОП-гр. С. при ЦУ на НАП, като е установена неговата незаконсъобразност в отменената му част; 2. Вреда от такъв административен акт в размер на платеното адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването на акта по административен ред, съразмерно на уважената част от оспорването и 3. Причинна връзка между отменения частично като незаконсъобразен ревизионен акт и настъпилия вредоносен резултат.

По предписанието на чл.4 ЗОДОВ държавата, в лицето на своите органи, дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Доколкото вредата може да произтича по принцип от намаление на имуществото на едно лице, то в случая е налице претърпяна вреда от страна на К. В. М., произтекла от платеното адвокатско възнаграждение. Затова заплатената сума от 2000 лв. без ДДС за адвокатска защита във връзка с оспорването по административен ред следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменен незаконсъобразен административен акт.

Видно от доказателствата по делото, неоспорени от страните, за осъществяването обжалване и защита в хода на административното обжалване реално са заплатени 2000 лв. – адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен до размера на платеното адвокатско възнаграждение, т.е. в размер на 2000 лв.

По отношение на иска за присъждане на законната лихва за забава, върху главницата от датата на влизане на решението в сила (26.02.25 г.). Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид основателността на

иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, то претенцията за присъждане на законната лихва също е основателна и доказана. Съобразно задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая искът за присъждане на законната лихва върху главницата е предявен за периода от датата на влизане на решението в сила (26.02.25 г.) до окончателното ѝ изплащане и за този период следва да бъде уважен.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. За същите е представен списък по реда на чл. 80 ГПК, в който е заявил разноски в размер на 2000 лв. за адвокатско възнаграждение и 25.56 евро за държавна такса. Адвокатското възнаграждение в размер на за 2002 лв. без ДДС е уговорено в Договор от 18.11.24 г. за правна защита и съдействие (л.10). От ответната страна с отговора по исковата молба е направено възражение за прекомерност. Предвид това съдът следва да приложи разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и да присъди адвокатски хонорар в размер на 256 евро, а в останалата част отхвърля искането като неоснователно, както и 25.56 евро, представляващи д.т.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Съдът

## **Р Е Ш И :**

**ОСЪЖДА** Националната агенция за приходите да заплати на К. В. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез Д. П. Д. - адвокат от С. адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], 1000, [улица], ет. 1, офис 10, обезщетение, в размер на **1022,58 (хиляда двадесет и две цяло петдесет и осем) евро**, представляващи левовата равностойност на 2000 (две хиляди) лева, за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ и съдействие от 18.11.2024 г., за процесуално представителство и защита в производството по административно обжалване на Ревизионен акт № Р-22220423004964-091-001 /11.12.2024 г., обявен за нищожен с влязло в сила Решение No 233/26.02.2025 г. на заместник-директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика - С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 26.02.2025 г. - датата на влизане в сила на решението, с което е прогласена нищожността на ревизионния акт, до окончателното изплащане на задължението.

**ОСЪЖДА** Националната агенция за приходите, да заплати на К. В. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] направените, разноски по настоящото дело в размер на 282 евро (двеста осемдесет и две).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

